

FRANZ KAFKA

Sex breve contos

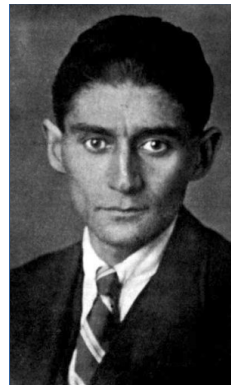
Traducite in interlingua
per Onofrio Notarstefano

Union Mundial pro Interlingua
2016

Contento

Le ponte.....	3
Ante le lege.....	4
Un message del imperator.....	6
Le cavallero del situla.....	7
Un sonio.....	10
Neptuno.....	13

Franz Kafka (1883-1924), autor tchec nascite in Praga. Scribeva multo super individuos isolate in un mundo estranie. Multes de su obras esseva publicate post su morte, contra su instructiones.

Le ponte

PER FRANZ KAFKA

Io esseva rigide e frigide; esseva un ponte suspendite super un abysso. A iste parte esseva figite le punctas del pedes, al altere le manos: io habeva le dentes plantate in un argilla friabile. Le caudas de mi jaco volettava a mi flancos. In basso in le profundo ruitava le gelide torrente ubi glissava le tructas. Necun turista veniva a perder se in celle alturas impervie, le ponte non esseva ancora designate super le mappas. Assi io jaceva e attendeva, debeva attender. Quando illo ha essite suspendite, un ponte non pote cessar de esser ponte sin precipitar. Un die verso vespere – esseva le prime, esseva le millesime vice, io non saperea dicer – mi pensatas esseva un confusion, e faceva un lucta. Verso vespere, in estate, plus triste ruitava le torrente, ecce, io audiva un passo human! A me, a me! Extende te, ponte, mitte te al ordine, trave sin parapetto, sustene le persona qui es fidite a te. Compensa insensibilmente le incertitude de su passo, ma si pois ille vacilla, face te cognoscer e lancea le super le terra como un Deo montan. Ille veniva, me percuteva con le puncta ferrate de su baston, pois sublevava le caudas de mi habito e me los poneva in ordine super le dorso. Infilava le puncta del baston in mi dense capillos e hic lo teneva al longe; probabilemente ille se regardava circum se con aere feroce. Pois improvimente – io justo le sequeva soniante per montes e per valles – saltava a pedes juncte super le medio de mi corpore. Io tremeva per le atroce dolor, completamente inconsciente. Qui ille esseva? Un puero? Un sonio? Un brigante? Un suicida? Un tentator? Un destructor? E io me verteva pro vider le. Le ponte que se verte! Io non esseva ancora vertite e jam precipitava, precipitava e esseva jam lacerate e penetrate per le petrettas punctute que me habeva sempre fixate assi pacificamente trans le aqua ruitante.

Ante le lege

PER FRANZ KAFKA

Ante le lege il ha un guardiano. Un homine de campania va a iste guardiano e le pete le permission de acceder al lege. Ma le guardiano le responde que al momento ille non lo pote accordar. Le homine post haber reflectite demanda si plus tarde il essera possibile. “Il pote esser,” dice le guardiano, “ma ora no.” Quia le porta de ingresso al legge es aperte como sempre e le guardiano se displacia un pauco, le homine se inclina pro dar, ab le porta, un regardo in le interno.

Le guardiano, vidente le, ride, pois dice: “Si illo te attrahe tanto, proba entrar nonobstante mi prohibition. Ma sia attente: io es potente. E io es solo le ultime del guardianos. Al entrata de omne sala il ha guardianos, un plus potente que le altere. Jam le vista del tertie es insupportabile anque a me.” Le homine de campania non se expectava tal difficultates; le lege, in su pensata, deberea esser sempre accessibile a totes; ma ora, regardante plus attentemente le guardiano claudite in su pellicia, su grande naso aquilin, le longe e subtil barba nigre al maniera tartare, ille decide que le conveni attender usque ille obtenera le permission. Le guardiano le da un parve sedia e le face seder al latere del porta. Dies e annos ille remane sedite illac. Multe vices ille tenta esser lassate entrar, e fastidia le guardiano con su preces. Le guardiano sovente le submitte a breve interrogatorios, le demanda re su patria e re multe altere cosas, ma es demandas facite a distantia, al maniera del grande seniores, e in fin le guardiano concludere sempre dicente que ille non pote consentir le ingresso. Le homine, qui se ha mittite in viage ben equipate, usa omne su haber, anque le preciose, pro corrumper le guardiano, e isto accepta omne cosa, tamen le dice: “Io lo accepta solo quia tu non crede haber negligite qualcosa.” Durante tote celle annos le homine observa le guardiano quasi incessantemente; oblida que il ha altere guardianos, le

prime le appare le unic obstaculo a su accesso al lege. Ille impreca contra proprie infortuna, in le prime annos sin precaution e in alte voce, pois, inveterante, se limita a murmurar intra se. Ille deveni stupide, e quia, studente per tante annos le guardiano, ille ha individuate anque un pulice in le collo de su pellicia, ille preca anque le pulice de interceder presso le guardiano assi que ille cambia idea. In fin su vista se debilita, e ille non sape si il es quia toto deveni obscur circum ille, o si su oculos le trai. Ma ora, in le tenebras, ille percipe un fulgor que proveni inextinguibile ab le porta del lege. Il non remane a ille multo a viver. Ante su morte tote le notiones colligite in celle longe tempore se concentra in su capite in un demanda que ille non ha unquam facite al guardiano; e le face signo, quia le rigiditate que vince su corpore non le permette plus de altiar se. Le guardiano debe bassar se grandemente usque a ille, quia le differentia del staturas se ha modificate a disadvantage del homine.

“Que cosa vole tu saper ancora?” demanda le guardiano, “tu es insatiabile.” “Totes se effortia de arrivar al lege,” dice le homine, “e quia allora necuno in tante annos, excepte me, ha petite entrar?” Le guardiano percipe que le homine es moriente e, pro attinger su audito que jam se extingue, le crita: “Necun altere poteva obtener le entrata trans iste porta, a te solo esseva reservate le ingresso. E ora io va e lo claude.”

Un message del imperator

PER FRANZ KAFKA

Le imperator – assi on dice – ha inviate a te, justo a te, individuo singule, miserissime inter le subjectos, a te qui ante le sol imperial ha fugite como futile umbra in le plus remote lontanantia, un message ab su lecto de morte. Apud le lecto ille ha facite genicular un messagero e le ha susurrate al aure le message, e ille teneva tanto a isto, que ille se lo ha facite repeter a su vice al aure; pois, con un signo del capite, ha confirmate le exactitude de illo. E coram tote le publico presente a su morte – le muros que faceva obstaculo ha essite demolite, e sur le grados que se elevava alte e majestose face circulo le dignitarios del imperio – ante tote istos ille ha licentiate le messagero. Ille ha initiate subito su viage: homine vigorose, infatigabile, movente ora iste ora celle brachio, se face strata inter le turba; si ille incontra resistentia, ille indica super su pectore le signo del sol; le avantiar es facile a ille como a necun altere. Ma le turba es immense, su demoras non ha fin. Si ille trovava spatio libere, como ille volarea! e presto tu audirea a tu porta, imperiose, le resonantia de su pugnos. In vice ille se fatiga inutilmente; se aperi ancora le cammino trans le cameras del palatio plus interne; ille non succedera unquam a superar los, e si anque ille succedeva, esserea al puncto de partita: ille deberea batter se como un leon pro descender le scalas; e si anque isto succedeva a ille, il esserea ancora nihil: ille deberea transir le cortes; e post le cortes le circuito del secunde palatio, e de nove scalas e cortes; e pois un altere palatio; e assi per millennios; e quando ille finalmente sortiva del ultimissime porta – ma isto non evenira unquam e pois unquam – ille se trovava ante le citate imperial, le centro del mundo, completamente plen de tote su excrementos: necuno pote succeder, anque si ille es portator del message de un morto. Ma tu sede apud le fenestra e imagina que ille arriva a te, quando veni le vespere.

Le cavallero del situla

PER FRANZ KAFKA

Consumite tote le carbon; vacue le situla; inutile le pala; le estufa que respira aere gelide; le camera inflata de gelo; ante le fenestra, le arbores rigide in le pruina; le celo, un scuto de argento contra qui cerca ab illo un adjuta. Io debe procurar me carbon; io non pote certo morir congelate; detra me le estufa impietose, impietose le celo ante me; ergo io debe ir al trotto e cercar adjuta al carbonero. Ille totevia es ora indurate contra mi solite preces; io debe demonstrar le con claritate que io non ha le plus parve particula de carbon, e que ergo ille representa pro me le sol in le firmamento. Io debe arrivar como le mendicante intentionate a morir super le ostio strepitante per fame, e al qual assi le coca decide lassar le restos del ultime caffè; similmente le carbonero, anque si scumante de furor, ma sub le radio del commandamento “Non occider!”, debera lanciar con violentia in mi situla un integre palata.

Jam mi levata essera decisive; e ergo io me mittera a cavalcar super le situla. Como cavallero del situla, le mano in alto sur le impugnature, que es le brida plus simplice, io descende con difficultate le curvas del scala; quando totevia io es in basso, mi situla allora ascende splendide, splendide; le camelos jacente sur le terra, quando le baston del patrono los incita, non se altia con major elegantia. Trottante a velocitate adequate io percurre le stratas congelate; sovente io me altia usque al altitude del prime etage; io non descende unquam usque al portas de ingresso. E a extraordinari altitude io flotta super le arcadas del cellario del carbonero, ubi ille es quattate illac a su parve tabula, scribente; pro lassar defluer le excessive calor ille ha aperite le porta.

“Carbonero!” io crita con voce sic e rauc per le frigido, envelopate per le nubes de vapor de mi respiration, “per favor carbonero, da me un pauco de carbon. Mi situla ora es tanto vacue que io pote ca-

valcar supra illo. Sia bon. Quando io pote, io te lo paga.”

Le carbonero mitte le mano vicin al aure. “Ha io audite ben?” ille dice a su sposa, qui tricota vicin al estufa, “ha io audite ben? Il ha clientes.”

“Io ha audite nihil”, dice le femina, respirante tranquille, agradabilemente calefacite super le dorso.

“Oh si”, io crita, “io es un cliente, un vetule cliente, un cliente fidel, solo, in iste momento io non pote pagar.”

“Sposa”, dice le carbonero, “il es assi, il ha justo qualcuno; io non pote deciper me usque iste puncto; debe esser un vetule, un vetulissime cliente si ille sape toccar assi profundemente mi corde.”

“Que cosa te prende, marito?” dice le femina, e reposante se un momento illa preme sur le pectore su labor de tricot, “il ha necuno; le vico es vacue; tote nostre clientes ha essite fornite; nos poterea anque clauder le boteca per integre dies e reposar nos.”

“Ma io es hic, sedite super le situla” io crita, e lacrimas insensibile de frigido me vela le reguardo, “per favor, reguarda in alto; vos me trovava immediatamente; io preca vos, da me un palata de carbon; e si vos me dara duo palatas, illo me facera multissimo felice. Pois, tote le altere clientes ha essite fornite. Ah, si io lo audiva jam resonar in le situla!”

“Io veni”, dice le carbonero e con su gambas curte volerea jam montar le scala del cellario, ma le sposa es jam vicin a ille, illa le face halto prendente su brachio e dice: “Sta hic. Si tu insiste, montara io mesme. Recorda qual tusse tu ha habite iste nocte. Pro un affaire, anque imaginari, tu oblida sposa e filios e mitte in periculo tu pulmones. Io va.” “Alora tamen dice a ille tote le typos de carbon que nos ha in deposito; io ab hic te dicera le precios.” “Ben”, dice le sposa, e va in le vico. Naturalmente illa me vide immediatamente.

“Seniora carbonera”, io crita, “mi salutes plus devote; solo un palata de carbon; immediatamente ci in le situla; lo porta a casa io sol; un palata del peyor. Naturalmente io lo paga a precio integre, non immediatamente totevia, non immediatamente.” Qual sono de campanas, in le duo parolas “non immediatamente”, e como disorienta lor

miscer se con le campanas vespéral que justo ora comencia sonar ab le vicin campanil.

“Alora, que cosa vole ille?” crita le carbonero. “Nihil”, le responde le sposa, “il ha necuno; io vide necuno, audi necuno; solo il ha sonate le sex horas e nos claude le boteca. Le frigido es terribile; on pote previder que deman nos habera multe labor.”

Illa vide nihil e audi nihil; totevia disface le avantal e agitante lo cerca de sufflar me via. Disgratiosemente illa succede. Mi situla ha tote le advantages de qualcunque bon animal a cavalcar; ma non ha capacitate de resistentia; illo es troppo legier; suffice le avantal de un femina pro chassar lo facilmente.

“Prava!” io la crita retro, dum illa, vertente se verso le boteca, agita le mano in aere un pauco disdignose, un pauco satisfacite de se mesme, “prava! Io te ha petite un palata de carbon del peyor e tu non me lo ha date.” E dicente assi io ascende al regiones del montanias de glacie e me perde, assi io non retornara unquam.

Un sonio

PER FRANZ KAFKA

Assi soniava Josef K.:

Esseva un belle die e K. exiva a promenar. Ille non habeva facite duo passos ante que ille se trovava al cemeterio. Illo esseva un loco plen de avenues traciate capriciosamente, con un quantitate de gyros inutile; ma K. glissava super un de iste avenues como super un rapide torrente, con constante elasticitate. Ancora de lontano su reguardo se poneva super un cumulo de terra excavate recentemente, e ille decideva stoppar se ibi, celle tumulo habeva pro ille un insolite attraction, tanto que ille timeva non attinger lo satis presto. A vices tamen a ille semblava perder lo de vista, il habeva bandieras que lo celava a ille, bandieras que se agitava battente inter illos continuemente; on non videva qui los portava, ma ibi il semblava regnar multe gaudio.

Su oculos esseva ancora fixe a distantia, quando ille improviseamente videva le mesme cumulo ibi sur le avenue, jam quasi detra su dorso. Ille saltava veloce in le herba, e quia le avenue, abandonate de su pede, continuava fluere, ille vacillava e cadeva al geniculos justo ante le cumulo. Detra le fossa duo homines regeva in le aere un lapide; quando appareva K., illes lo figeva in le terreno, ubi illo restava como murate. Immediatamente ex un arbusto exiva un tertie homine, que subito K. identificava como un artista. Ille portava solo un par de pantalones e un camisa mal buttonate; super le capite ille habeva un tocca de villuto, e in mano un commun stilo de graphite, con le qual, dum ille se approachava, ille traciava figuras in le aere.

Con celle stilo ille comenciava designar super le summitate del marmore: le lapide esseva multo alte, tanto que ille non besoniava curvar se, ma solo extender se, quia le cumulo le separava ab le lapide, e ille non voleva calcar lo; assi ille stava super le punctas del pedes, appoiante se con le mano leve super le plano del lapide. Grattias a un habilissime artificio, con celle stilo commun ille succedeva

scriber in litteras de auro; ille scribeva: ci jace... Cata littera esseva belle e perfecte, profundemente sculpite in auro massive. Designate le duo parolas, ille se verteva e regardava K.; curiosissime a vider como le inscription continuava, ille non lo faceva attention e continuava fixar le lapide. Le homine se apprestava de nove a scriber, ma ille non succedeva, qualcosa lo impediva a ille; ille lassava recader le stilo e se verteva ancora a regardar K. Iste vice anque K. le regardava e comprendeva que ille esseva in grande imbarasso, ma ille non poteva explicar le motivo de illo. Tote su vivacitate habeva disparite. Anque K. ora se sentiva imbarassate, e le duo se excambiava regards perplexe, a causa de celle antipathic miscomprehension inexplicable a ambes. E ecce que, assatis inopportun, comenciava sonar un campanetta ab le cappella del defunctos; le artista agitava le mano in le aere e le sono silentiava, ma recomenciava post breve tempore, basse, e deposit subito se interrompeva: il sembrava que illo habeva solo volite facer un proba. K., desolate a causa del incommoditate in le qual ille videva le artista, comenciava plorar e ille singultava al longe, coperiente con le manos su visage. Le artista, post haber attendite que K. se calmava, in fin, non vidente altere via de exito, decideva continuar a scriber; e le prime lineetta per ille designate esseva pro K. como un liberation, ma il esseva evidente que le artista lo exequeva con extreme reluctantia; le scriptura non esseva belle como antea, le auro sembrava insufficiente, le scriptura appareva pallide e inconstante; solo cresceva le grandor del littera. Esseva un J, e illo esseva jam quasi terminate, quando le artista colpava furiosamente le cumulo con le pede, facente volar le terra circum illo. K. finalmente comprendeva; ma il esseva troppo tarde pro precar le cessar; ille immergeva le dece digitos in le terra, que non opponeva quasi alicun resistantia. Toto sembrava predisponite, celle subtil velo de terra esseva solo un monstra, e sub illo se aperiva un grande foramine con le parietes abrupte, in le qual K. affundava, dum un blande suction le reverteva super le dorso. Ma in le mesme instante in le qual, tendente ancora le nuca verso le alto, ille esseva recipite per celle impenetrabile abyssos, ibi supra, super le lapide, inter ornatissime arabescos, flecha-

va su nomine.

Extasiata a celle vista, ille se eveliava.

Neptuno

PER FRANZ KAFKA

Neptuno sedeva a su tabula de labor e faceva le contos. Le administration de tote le aquas le procurava un labor sin fin. Ille haberea potite trovar tote le adjutantes que ille voleva e habeva anque multissime de illes, ma, quia ille prendeva multo seriosemente su carga, ille refaceva ancora tote le contos, e assi le adjutantes le adjutava pauco.

On pote dicer que le labor le allegrava, vermente ille lo exequeva solo quia illo le habeva essite imponite, al contrario jam multe vices ille habeva cercate obtener un labor plus agradabile, assi ille diceva, ma quando le esseva facite propositos diverse, il resultava que nihil le conveniva como le labor que ille habeva facite usque alora. A ille esseva anque multo difficile trovar qualcosa diverse. Non esseva certo possibile assignar le un determinate mar; a parte le facto que anque in iste caso le labor contabile non haberea essite minor, ma solo plus limitate, al grande Neptuno debeva toccar sempre solo un carga de dominio. E, quando on offereva a ille un carga foras aqua, jam al sol idea ille stava mal, su respiration divin se alterava, su bronzate cavia costal se agitava.

Comocunque, su lamentationes non esseva prendite multo seriosemente; quando un potente afflige, on debe finger de ceder anque in le casos plus desperate; necuno pensava vermente a dispensar Neptuno de su carga, desde le initio ille habeva essite destinate esser le deo del mar e assi il debeva continuar.

Ille se inrabiava – e isto esseva le causa principal de su disappuntamento pro le labor – super toto quando ille veniva cognoscer le representation que on faceva de ille, incessantemente inter le fluctos con le tridente. Intertanto ille sedeva ibi, in le profunditate del oceano e faceva contos sin pausa, le unic interruption al monotonia esseva, qualche vice, un viage a Jove, un viage del qual quasi sempre ille fa-

ceva retorno furiose. Assi, ille habeva vidite poco le mares, a causa del ascension al Olympo, e ille non habeva unquam sulcate le mares vermente. Ille soleva dicer, a causa de isto, que ille expectava le fin del mundo, allora il haberea essite ancora un instante de tranquillitate in le qual, vicinissime al fin, post le verification del ultime conto, ille haberea potite facer velocemente ancora un parve tour.

“Le ponte” e “Ante le lege” esseva originalmente publicate in PANORAMA IN INTERLINGUA januario-februario 2007, “Le message del imperator” in maio-junio 2007, “Le cavallero del situla” in settembre-octobre 2010, “Un sonio” e “Neptuno” in januario-februario 2011. PANORAMA IN INTERLINGUA (ISBN 0903-2932) es publicate per le Union Mundial pro Interlingua (www.interlingua.com)

Bibliotheca electronic **in interlingua**
www.interlingua.com

Publicate in le Bibliotheca electronic in interlingua per le Union Mundial pro Interlingua con permission del traductor

© 2007-2016 Onofrio Notarstefano

Tote directos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solmente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o imprimate es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote esser reproducite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permittite citar in recensioni con indication del fonte.